

Ion Iosif — Buzău

Sînt cîteva promisiuni în „Impresii de toamnă“, pe care o publicăm în spațiul acestei rubrici. Să mai vedem și altceva.

Horia Roșu — București

Notații naive, teribiliste, care nu spun aproape nimic (Campionat de dans, Poem în oglindă, Salonul de grafică, Ar fi fost prea frumos, Uranii îmbogățit). Expresiile șoc nu pot înlocui pușnătațea ideilor.

Ceva mai aproape de poezie vă aflați în „Renaștere“ și „Eșantion de probă“. Mai trimiteți.

Al. Matei — Galați

Aveți dreptate. Poți fi autorul cîtorva cărți tipărite, fără ca prin aceasta să fii cu adevărat scriitor. În ceea ce vă privește, publicați cele trei cărți pe care ziceți că le-ați scris și după aceea mai stăm de vorbă.

Aurel Baltazar — Suceava

Copii fidele după Lucian Blaga. Preferăm originalele.

D. G. S. — Bacău

„Beau / din vinul sacru. / Visez limpede / mireasma aurie a cerului. / Iar acela / care am fost eu / e mort. / Nu mai poate auzi / ceea ce spun“ (Alter ego).

Beți apă. Vă veți auzi, cu siguranță.

Lăsînd gluma la o parte, cred că ar trebui să citiți mai multă literatură și să frecvențați un cenaclu. Eventual cenaclu „G. Bacovia“ al revistei noastre.

Melania Dogariu — Moinești

Versuri specifice adolescenței, cu arbori și flori și „mirosul proaspăt al ierburii“ și cer senin și visare și filozofări de felul: „Eul meu e ceva... / ceva abstract. / Prin eul meu văd altă lume / Eu sînt eu, dar eul meu e altul / Eu sînt eu, dar eul meu e străin de mine / Sînt în ființa mea două persoane opuse: Eu și Eul meu“ (Eu).

Continuați să scrieți. Dar eul care scrie să stea în umbra eului care citește.

Emilian F. P. — Iași

„Acum, din apropiate zile omagiativ-comemorativ, din a sa umbră și totuși strălucitoare lumină așternută în poezia moldavă, română și nu în cele din urmă, aș zice — chiar clasică-universală, deși nu neapărat tînăr, dar să vă mărturisesc, tumultuos de emoționat și poate și cu o sensibilizatoare redeştere a... dorului pentru cel care a fost, este și, fără exagerare, va fi, desigur, el Lucaș, Mihai Eminescu; citez să vă solicit — poate nu visez în gol, o coloană, pe lățimea nu chiar îngustă și poate nu chiar strîmtă...“, spre a semna și publica în Ateneu, ales-tremurătoare și cred vizibil-fluente evocări ale celui dispărut... (?)“

Credeam că limbaajul personajelor lui Caragiale există doar în cărți. M-am înșelat. El există încă printre noi și uneori este trimis redacțiilor sub forma unor scrisori „ales-tremurătoare“ și stupide.

În același ton sînt și poeziile. Iată, spre edificare, un fragment din „Lasă-mi dreapta... liberă“: „Nu fi pizzașă / Nu fi rea, ci bună... / Dormi, te-odihnește / Și dreapta-mi căută / Liberă de-mi lasă; / Suvică-n de țesut / Război să alege / Și-n iutele-i mers / Somnu-ți că nu alungă: / Ba, aș zice chiar / Că-ți alină, mîngie, divulgă / (...) Dormi, odihnește / Fii frumoasă / Doar un lucru, te rog, nu uita, ci reține: / Vezi, dreapta-mi liberă lasă / Și-așteaptă să vezi de rima-mi vine...“

Nu discutăm despre „valoarea artistică“ a acestor „versuri“, nici despre rosturile literaturii, în general. O întrebare am să vă pun, totuși: de ce trebuie să devină publică „lucrarea“ miinii drepte cînd vă aflați în prezența iubitei? Aud?!

Andrei Diaconu — Timișoara

Nimic publicabil. Dar dragostea pentru literatură, pe care o mărturișiți în scrisoare, lecturile și munca la masa de scris vă vor duce, probabil, la rezultate notabile. Merită, deci, să perseverați.

Eliza Șchiopu — București

„Scînteii line trezesc sub dangăt de clopot / noaptea. / O, noapte, / cît arzi de mult și ce scînteii adînci / spre mine aduci, / în albul mut de văi adînci...“ (Scînteii line).

Cam la același nivel sînt și celelalte texte. Vă aflați încă la început. Pînă la publicare mai e cale lungă.

Prof. N. Heisu — Comuna Pîrjol, județul Bacău

„Să știți că fetele care vă tot asaltează cu încercările lor literare sînt foarte ambițioase. Și-au propus să nu vă lase în pace pînă cînd nu le publicați sau pînă cînd nu le criticați prea aspru la Poșta literară“.

Le-am publicat în unul din numerele trecute ale revistei. Nu ne trimiteți chiar tot ce scrie elevele dv. Să le lăsați într-o recreație ceva mai lungă. Să mai citească, să mai observe, să mai mediteze deasupra paginilor scrise. Nu e un refuz, ci o aminare.

Gabriel Ciotoran — București

Prozele dv. sînt aglomerări de locuri comune și neglijențe stilistice. Acțiunea e de o naivitate enormă, personajele schematice, iar comportamentul lor este adesea aberant. Iată o mostră: „Incepînd de la 16—17 ani (dansatoarea Luiza, n. n.) dorise să cunoască un om care să iasă din comun cu cunoștințele sale, prin capacitatea sa intelectuală. Mai mult, visa să se dăruiască unui om mai în vîrstă decît ea, un înșingurat, care poate să fie chiar și urît. (...) Conștientă fiind de farmecul său deosebit, își dădea seama că nu trebuia să-și bată joc de această frumusețe. Nu avea acest drept. De aceea considera că dăruindu-se unui om ca Mircea ea face cel mai bun lucru din viața ei.“

Vă place foarte mult cuvîntul **deosebit** și-l folosiți pînă la exasperare. Doctorul în matematică Mircea Marinescu, pe care Luiza îl iubește, este un om **deosebit**, „trăgîndu-se dintr-o familie de intelectuali“, ca și tatăl său, care era „un intelectual prin vocație“ și se trăgea, firește, „dintr-o familie de intelectuali“. Calități **deosebite** are și Luiza, dansatoarea cu 25 de ani mai tînără decît doctorul în matematică. La rîndul lui, Sorin, fratele Luizei este și el un tip **deosebit**. Toate sînt deosebite (chiar și virgulele între subiect și predicat), dar proza lipsește cu desăvîrșire.

George Militaru — Ploiești

Vă publicăm mai jos, poezia „Lui Nichita Stănescu“. **Adrian Pinzaru** — Vaslui, **Vasile Bejan** — Focșani, **Dumitru Miron** — Bîrlad, **Ion Macovei** — București, **Ștefan Tutunaru** — Pitești, **Radu M. Cozmei** — Craiova, **Gheorghe Mihăescu** — Tulcea, **Constantin Pristavu** — Arad, **Marina Ailaoie** — Cluj-Napoca, **Vasile Moroșanu** — Galați, **Aurelia Scripcă** — Brașov, **Ioan Prișcu** — Craiova, **Alexandru Tomozei** — Oradea, **Cristian Cazimir** — Tîrgoviște, **Minodora Linciu** — Constanța, **Septimiu Grigorescu** — Iași, **Nicolae Mitran** — Bacău, **Șilviu Traian Olănescu** — București: nimic publicabil. Poate altădată.

Sergiu ADAM

LUI NICHITA STĂNESCU

IMPRESII DE TOAMNĂ

Nu-l plîngeți
el e Zeul
netulburat
de nimeni
nici de timp
ce l-a răpit
să-l treacă
în veșnic anotimp.
De vă e dor
de vocea lui
de zîmbetul lui
de poezia lui
de plîngeți
ci deschideți cărțile
o să-l regăsiți
mai pur
mai furmos
mai mare
ca-n ochii
unor statui

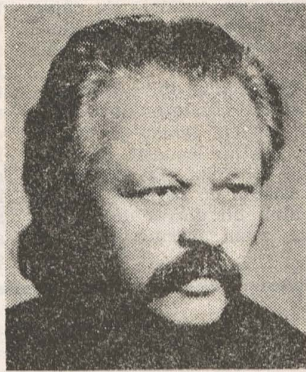
George MILITARU

Se duce iarba
în clocot de ani — semințe
în crăpăturile adînci
din palmele pînșilor.
Cîntă din coarne de bour
aerul sfîșiat din timpane;
pădurea cu sunet de salcîmi
peste tropotul cailor vineți
și galbeni de ani se duce
pîrînd în marginea luminii
ochiului
ca într-o groapă de oase.
Se duce iarba de grîu
în crăpăturile adînci
din palmele pînșilor, din tălpi
și casa geme împușînindu-și lăuntrul —
lucrurile care au fost
se imprăștiie între fii și fiice.
Se duce iarba. Vine orașul în sat.

Ion IOSIF

Poesis

Ion Trandafir - 60

ODIHNA PESCARUȘULUI

Prin ochiul crepuscular,
tot săgetînd neliniștea umbrelor

peșcărișul alunecă în tremurul apei
pînă așipește
pe spuma murdară a veacului

vălîrîndu-și odihna
de teamă că-și visează căzute
aripile pe care se sprijină
pînda viitoarelor zboruri
și hrana de timp a uitării.

O RAMURĂ PE BOLTA

Spre cine îndrept cadrul florii
acestei zbuciumate lunci
cînd steaua adunată-n mine
nu-i călăuză de atunci?

Paianjenul din colțul sferic
trece-n cuvîntul nerostit
și țese-o pînză de-ntunerice
ca să mă tragă de sub chip.

Dar am o coastă lung străpunsă
de brațul lumii mînios:
mi-au inverzit pe frunte spinii
și florile-au trecut de os
cu vorbe de pelin și miere
să-mi fină sufletul flămînd.

Fereastră

Ana BLANDIANA

REȚETA
FERICIRII

Se ia o frunză
Pușin obtuză
Și o petală
Mai trivială,
Pușin polen
Ambigen
Și o tulpină
Felină;
Totul se pune
Cu un tăciune,
Cu un trifoi
În patru foi
Și o cunună
De mătrăgună —
Se mestecă bine
Pînă devine
O dezgustătoare
Și înfamă
Licoare,
Din care
Se gustă pușin
Și se exclamă:
Divin!

MIERLELE DE FUM ALE
COPILĂRIEI

și cine știe cit de adîncă va fi
această trecere a noastră
prin ora vibrîndă incoloră
care ne învăluie
afară
noaptea se tăvăleşte exaltată
prin arbori
tu mă cauți febrilă
tu te lipești de mine
stai așa și ascuți
înălțarea speriață
înalț cîntecul
mierlelor de fum ale copilăriei — de
unde va de pe o colină golașă
chiote ascuțite
ne-aleargă...
ne-aleargă...

Cenaclu literar „ZBURĂTORUL“

Inițiat în toamna anului 1973, în cadrul catedrei de creație literară de la Casa Pionierilor și șoimilor patriei din Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Cenaclu Zburătorul a experimentat de-a lungul existenței sale o formulă pedagogică inedită, în contextul unor asemenea catedre din țară, formula de **cenaclu-școală**, cu 12 grupe de elevi aparținînd claselor III—XII. Deci aproape 300 de elevi.

Rezultatul? Membrii Zburătorului au obținut pînă acum, participînd la prestigioase concursuri naționale, interjudețene și județene, peste 300 de premii, și-au publicat creațiile în numeroase reviste și ziare, în peste 20 de culegeri naționale, și-au editat chiar două culegeri proprii: **Zburătorul — 1**, și de curînd, **Zburătorul 2—3**.

Activitatea Zburătorului este de mult cunoscută în întreaga țară, probabil de aceea Centrul Național al Cadrelor care muncesc cu pionierii au propus ca a treia consfățuire republicană a catedrelor de creație literară să aibă loc în 1984 în orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej (primele două desfășurîndu-se la București și Iași). Sigur, e o onoare dar care obligă cenacluul nostru.

Conspectînd episoadele experienței noastre pedagogice ni se lămuresc mai clar semnele slăbiciunii dar și ale puterii exercițiului, faptul că experiența are mereu nevoie de proșpețimea unor căi inedite spre a putea rodi. **Zburătorul** va încerca, în continuare, drumuri noi și speră să ofere cititorilor creații literare de certă valoare.

Gheorghe IZBĂȘESCU

ORAȘUL MEU

Orașul meu e doina ruptă din pămînt,
Orașul meu e joc de sărbătoare —
Oraș al clipeilor de soare,
Ce spre fîntîni cheamă izvoare.
Tu ești lumina vieții mele,
Tu îmi deschizi ochii spre calde zări,
Din tine Porumbelul Păcii
Zboară curat spre alte țări
Să spună lumii că aici la noi
Liberi trăim pe un pămînt de eroi.

Simona Gabriela ȚIBU,
cl. a IV-a

ONEȘTI

Orașul meu e o gutuie de lumină
agățată pe o creangă de cer.
Troțușul cel cristalin îl înconjoară
și-l aduce pe Ștefan cel Mare acasă,
acolo unde Ștejarul se zice că este
cu frunza lui de doină și poveste.
Soarele-și deschide ochii
spre orașul meu
cu Feți-Frumoși și Cosînzene,
întră în case pe ferestre albe,
se duce și cîntă-n poiene.

Isabela Adina FĂGIȚEL,
cl. a IV-a

DIMINEAȚĂ

Somnul Troțușului este somnul meu
și surda tăcere a trupului
mă-nvăluie cu amintirile
potoavelor din istorie.
În pîntenul zilei, soarele de iunie
își deschide ochii mirați
iar în inima mea copacii îngîndurați
își creșteau fructele luminoase pînă
în îndepărtata coapsă a cîmpului.

Daniela STAVĂR,
cl. a VII-a

ACEASTA-I ȚARA MEA

Aceasta-i țara mea de dor:
Zăpada aripilor de primăvară,
Trupul izvorului ușor,
Gîngășii gîhcoei de-aseară.
Aceasta-i țara mea de dor:
Pădurea dreaptă, pasărea în zbor,
Inima mea de pionier ce bate
Sub steagul tău, Partid, în demnitate.

Florin ȘOUCALIUC,
cl. a VI-a

PATRIA

Patria-i piinea caldă de pe masă
Pe care oamenii o rup în două,

Iau ramura și-o-nalț pe boltă
ca semn al timpului ce sînt.

PLANETA

Umbre de cenușe și zgură
se despletesc pe zbuciumata întindere.
O, dar cite corăbii înalte
nu se scufundă
în propria lor faună
cît noi purtăm
făclii de păsări curate
prin zestrea de negre ecouri
de pe acest obraz flagelat?

O STEA RĂTĂCITOARE

Plîngeam cu frunze lungi acelu plecat;
pe sub zăpezi știam că va rămîne
loc pentru desfrunzitul celălalt
pe care-l spun mereu și nu-l pot spune.
Dar și va-n cerul frunții o lumină
fără cuvinte cînd voi declina
pomii-nfloriți din ochii tăi și vina
pămîntului din neodihna mea.
Va luneca o stea rătăcitoare
prin labirintul arborilor goi
cu aripile ce nu știu să zboare
decît în spațiul nopții dintre noi.

REVELAȚIE

Semeț luai seama — în clipa ce-o numii atunci
Fecunda —

cum, tulbure izvorul la-nceput,
cînd își clăti cu chipu-mi unic unda
se limpezi pe dată, ca ochiul unui nou născut
și altfel mai departe își depănă mișcarea,
desfășurînd verzi maluri, aurite de poame date-n pîrg,
cu lăncile-argintii sondînd, solară, 'ndepărtarea,
cu trupu-i răcorînd-o, ce pești i-l fulgerau cu sirg...
Ci semețindu-mă într-una, cu semețită toleranță,
de-a limpezițul al naturii pur carat
jucîndu-mă într-o deplină ignoranță,
tîrziu de tot, cu totul prea tîrziu vai, am văzut
cum ochiul apei, lin curgător ca umbre de feline,
el însuși rămînînd, se face ochiul meu adevărat
prin care pătrundeam înfiorat în mine —
cel ce ar fi rămas, altmînteri neștiut.

O, curgătoare apă, al vieții viu și necurmat simbol,
cît bine oare ne-au adus, ție un chip și mie unda,
în clipa-aceea unică ce o numeam Fecunda,
în care umbra Nopții veni să-mi dea ocol?

AUTOPORET

prelung în salturile tîvite cu umbră
trupul ca o pasăre cu aripile strînse
saltul tău neasemuit ca o picătură de aer
alergarea sa smintită:
APORT — animal subtil — este doar
cărăușul de la locul crimei la asasinul bucuros —
sufletul ager nu i-a tremurat în cătarea armei
încadrat-a pe deplin făptura...
...în drumul spre casă un tremur neînterupt
în trupul viețuitoarei învinse o dată cu
pasul viu al neînfricatului...
nemîșcat
APORT alegară în jur — umbra sa
sclipind în soare
acolo
departe

Dan NICODIM

Mireasma grîului care răsare
În ziua ce ne luminează viața nouă.
Patria-i muntele încercuit de brazi
Și de poiene luminoase unde vara
Noi pionierii foc de tabără-nălțăm
Și cîntecule răsculesc chitara.
Patria-i jurămîntul cald de pionier
Pe care l-am depus cînd am primit

cravata,
E colțul srtăveziu de cer ce arde
În ochii mamei pînă-n zări departe.

Laura Marinela GRIGORI,
cl. a IV-a

CRAVATA ROȘIE

Sînt mindră de cravata mea
Ce-mi flutură pe bluza de zăpadă
Cînd soarele-o sărută cu mult dor
Și rîde dulce-al țării tricolor.
Ea stă de strajă surisului curat,
Copilăriei mele azi în floare,
Oștean Partidului mîine să-i fiu
Pe baricada lui, cutezătoare.

Cătălina DĂNILĂ,
cl. a V-a

POEZIA

Aduni din grădina cuvintelor
cite o petală
ce răspîndește mireasmă puternică
și scutură roua în inimă
trezînd un fior albastru
ce înfloreste tot trupul
ce fiecare zi ce trece
tot mai mult
făcîndu-l o ramură de măslin.

Luminița TUDOSE,
cl. a VII-a

LUI MIHAI EMINESCU

Cad fulgii de zăpadă aurie
în literale poeziei românești,
ianuarie din nou învie
chipul tău visător la Ipotești.
Pădurea de argint încă păstrează
urmele tale în tipar de ceară
să te putem și astăzi urmări
în sufletul Moldovei iară.
Lucașfar viu al slovei din Carpați,
fii drag al plaiurilor de baladă,
ucenicim la graiul tău de aur,
prin tine țara-n lume știe să se vadă.

Liliana PĂUN,
cl. a VIII-a